

Arrest

nr. 61 841 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat C. MORJANE, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'U verklaart geboren te zijn in Ashrafiye, Aleppo, de Syrische nationaliteit te bezitten en Turkmeen te zijn.

U bent niet politiek actief en hebt nooit problemen gehad met de autoriteiten.

In juni 1993 trad u in het huwelijk met F.A. (...) (OV. 6781067) en jullie hebben vijf kinderen.

In de periode 1997-2001 werkte u in de Emiraten. In 2004-2005 verhuisden u en uw familie naar Hamdaniye, Aleppo.

In 2007 vertrok u naar Koeweit omdat u daar een job als boekhouder kon krijgen. Uw echtgenote vergezelde u daar een tweetal maanden later, rond juni-juli 2007. In augustus of oktober 2008 vertrok ze terug naar Hamdaniye, waar ze haar intrek nam bij uw ouders en zus, omdat de kosten voor het levensonderhoud en het onderwijs voor de kinderen te duur waren in Koeweit. Zo nu en dan bezocht u hen in Syrië.

Rond oktober 2010 vroeg u twee maanden verlof op uw werk en vertrok u terug naar Hamdaniye. U had reeds sedert lang problemen met uw oren en had van een vriend in Koeweit, die gelijkaardige medische problemen had, vernomen dat hij zich in België had laten behandelen en hij hierover uitermate tevreden was.

Omdat de medische kosten in Syrië daarenboven zeer hoog waren besliste u zich in België te laten behandelen. U wilde deze gelegenheid tevens aangrijpen om wat van Europa te zien.

U en uw echtgenote vroegen een Schengenvisum aan op de Griekse ambassade in Damascus en verkregen dit zonder enig probleem.

Op 26 december 2010 vertrokken u en uw echtgenote met jullie eigen paspoorten via de luchthaven van Damascus en vlogen via Athene, Griekenland, naar België waar jullie dezelfde dag nog aankwamen. Jullie besloten hier eerst een drietal dagen aan 'sight seeing' te doen, u had ook al de gegevens van een dokter die u wenste te raadplegen. In het Zuidstation werd echter uw geld gestolen en u deed hiervan aangifte bij de politie. U maakte kennis met een tweetal Syriërs die u beloofden dat ze u aan werk zouden helpen. U contacteerde de secretaresse van uw bedrijf in Koeweit en vernam dat u intussen uw werk kwijt was.

U wist niet wat te doen, er was voor u geen toekomst in Syrië en u had sowieso geen geld voor een vliegtuigticket. Op het moment dat u zich bewust werd van het feit dat uw visum was verlopen ondernam u hieromtrent geen stappen en informeerde u zich ook niet wat u zou moeten doen om dit in orde te maken, u zou hier niet aan hebben gedacht.

Op 12 maart 2011 werden u en uw echtgenote gecontroleerd tijdens een controle op de treinen door de Belgische autoriteiten en er werd vastgesteld dat jullie niet in het bezit waren van geldige documenten. Jullie werden overgebracht naar het Transitcentrum 127bis en de repatriëring werd voorzien op 31 maart 2011.

Op 29 maart 2011 dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in.

Behalve uw medische problemen en het feit dat u iets van Europa wil zien, verwijst u ook naar de evenementen die zich actueel in Syrië afspelen en stelt dat u omwille hiervan niet naar uw thuisland terug kan.

Uw echtgenote is op dit moment bijna vijf maanden zwanger.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u expliciet nooit politiek actief te zijn geweest en nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden (cgvs p.3b).

U stelt Syrië te hebben verlaten omwille van medische redenen: u hebt problemen met uw oren en zou van een vriend in Koeweit, die gelijkaardige problemen had, vernomen hebben dat deze uitermate tevreden was over zijn behandeling in België.

U stelt dat u zich aanvankelijk wel in Syrië wilde laten behandelen, doch dat de gezondheidszorg er te duur is.

Tevens zou u, telkenmale wanneer u van Koeweit op verlof naar Syrië terugkeerde, uw problemen langs de kant hebben geschoven omdat u 'met uw gezin bezig was' (cgvs pp.3b-4b).

Er dient opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen, ter ondersteuning waarvan zich een medisch attest in uw administratief dossier bevindt, geen verband houden met de criteria bepaald bij Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat u stelt dat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om zich in Syrië te laten behandelen doet hieraan geen afbreuk daar dit louter economische overwegingen zijn.

In dit kader dient nog aangestipt dat u gewezen op het feit dat u toch het geld dat u nu aan jullie vliegtuigtickets had besteed had kunnen gebruiken voor uw behandeling, geeft u aan dat u pas hier in België op de hoogte bent geraakt van de ernst van uw medische problemen, dat u wel naar uw huisdokter ging maar dat u zich, wat betreft uw medische toestand, eigenlijk gedurende negen jaar 'hebt laten gaan'.

Wat betreft uw verklaring dat jullie tevens naar België zijn gekomen zodat jullie ook wat van Europa konden zien dient aangestipt dat dit louter persoonlijke motieven zijn die niet ressorteren onder de Conventie (cgvs p.3b).

Gezien bovenstaande observaties dient aangestipt dat het geheel van de door u beweerde problemen niet ressorteren onder de Conventie van Genève.

Wat betreft uw verklaring dat u op dit moment niet naar Syrië terug kan vanwege de evenementen die zich daar hebben afgespeeld/afspelen dient aangestipt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan zich een kopie in uw administratief dossier bevindt, blijkt dat er geen reden is om aan te nemen dat personen die zich onthouden van kritiek op het regime en die zich afzijdig hebben gehouden van de huidige protesten in Syrië op dit ogenblik door de veiligheidsdiensten zouden worden gevisieerd (cgvs p.6).

Gezien u zelf aangeeft nooit politiek actief te zijn geweest en nooit eerder problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden en u op het moment dat de demonstraties in Syrië plaatsvonden u hier in België was, kan er gezien bovenstaande observaties niet aangenomen worden dat u omwille van de actuele evenementen niet naar Syrië zou kunnen terugkeren (cgvs p.3b).

Het door uw advocate neergelegde artikel van de International Crisis Group vermag dan ook geen afbreuk te doen aan bovenstaande observaties.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van uw Syrische paspoort.

Dit document heeft betrekking op uw identiteit, nationaliteit en de manier waarop u naar België bent gekomen. Deze gegevens worden door het CGVS niet betwist.

Na uw gehoor liet u nog faxen van volgende documenten toekomen: uw identiteitskaart en uw familie- en legerboekje. Deze documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven baseert, tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uit een medisch attest opgemaakt op 29 maart 2011 blijkt dat u niet met het vliegtuig mag reizen totdat uw toestand gestabiliseerd is.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 mei 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat de uiteenzetting in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn medische problemen irrelevant is.

Hij laat gelden dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft aangegeven dat hij in beginsel niet naar België was gekomen om asiel aan te vragen, maar wél om een chirurgische ingreep te laten uitvoeren. Hij stelt dat hij hiervoor genoeg geldmiddelen had en hij normaal maar vijftien dagen in België zou verblijven.

Verzoeker verklaart dat hij op de derde dag na aankomst in België werd bestolen en hij hierdoor niet meer naar het ziekenhuis kon gaan en geen tickets meer kon kopen voor de terugvlucht naar zijn land.

Hij stelt dat hij thans bang is om naar Syrië terug te keren omwille van de gebeurtenissen aldaar.

Hij houdt voor dat neutrale bronnen stellen dat de situatie aldaar onlangs nog verergerd is, dat de Syrische autoriteiten pantserwagens naar de steden hebben gestuurd om de opstand een halt toe te roepen, dat de politiediensten en militairen nu op burgers schieten en dat hij een "réfugié sur place" is geworden.

Volgens verzoeker is, omwille van al deze gebeurtenissen, bij hem een "subjectieve vrees om ernstige schade te lopen gerezen".

Hij benadrukt dat geen enkele goede huisvader in dezelfde omstandigheden de beslissing zou nemen om naar zijn land terug te keren, des te meer daar zijn vrouw zwanger is.

Verzoeker zegt bang te zijn van de reactie van de Syrische overheid in geval van terugkeer; hij voert aan dat men hem zou kunnen aanzien als iemand die de revolutie komt vervoegen en dat de mogelijkheid bestaat dat hij wederopgeroepen wordt.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal de situatie in Syrië slecht heeft ingeschat en dat er geen zorgvuldig en grondig onderzoek is gebeurd.

Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Volgens hem heerst er in Syrië een situatie van gewapend conflict en van willekeurig geweld. Hij verwijst naar de berichtgeving terzake en naar het feit dat de media geen toegang meer hebben tot wat er in het land echt gebeurt.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde verzoekt hij de beslissing te vernietigen zodat het Commissariaat-generaal verder onderzoek kan voeren.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Voor zover verzoeker een schending zou inroepen van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wijst de Raad er op dat dit artikel geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij oorspronkelijk enkel naar België is gekomen om een chirurgische ingreep te laten uitvoeren en geenszins de bedoeling had om asiel aan te vragen.

Verzoeker lijkt zich derhalve aan te sluiten bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat de door hem aangehaalde medische problemen niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Op verzoekers gezondheidstoestand wordt derhalve niet dieper ingegaan.

2.5. De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar hij voorhoudt dat hij als “réfugié sur place” dient te worden beschouwd.

De Raad benadrukt dat met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten ontwikkeld in het gastland (“réfugié sur place”), een bijzondere bewijslast geldt.

Eenzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een meer dan gewone gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Het volstaat niet om louter te verwijzen naar een algemene situatie in het land van herkomst.

Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen, van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten ertoe kunnen leiden dat hem een bepaalde politieke overtuiging wordt toegeschreven door bedoelde overheden (UNHCR, “Note on réfugié sur place claims”, februari 2004).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere verwijzing naar de actuele onrustige toestand in zijn land en een aantal incidenten aanhaalt. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker aangegeven dat hij nooit eerder problemen met de Syrische autoriteiten heeft ondervonden en nooit politiek actief is geweest. Bovendien verbleef verzoeker, op het moment van de demonstraties in zijn land, in België.

Rekening houdend met deze elementen, besluit de Raad dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van de actuele situatie niet naar Syrië kan terugkeren, te meer nu uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er geen reden is om aan te nemen dat personen die zich onthouden van kritiek op het regime en die zich afzijdig hebben gehouden van de huidige protesten in Syrië op dit ogenblik door de veiligheidsdiensten zouden worden geviséerd.

De door verzoeker opgeworpen vrees dat de Syrische overheid hem kan aanzien als iemand die de revolutie komt steunen of hem zal inlijven in het leger, zijn zuivere veronderstellingen, die in geen geval afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling.

De verwijzing in het verzoekschrift naar mediaberichtgeving met betrekking tot de toestand in Syrië is evenmin dienend om de aangehaalde subjectieve vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet, op dezelfde feiten beroept als deze aangehaald tot staving van zijn asielaanvraag.

De Raad herhaalt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

In acht genomen wat voorafgaat, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Door in het verzoekschrift (zie p. 5) louter op te werpen dat bij hem “*een subjectieve vrees om ernstige schade te lopen is gerezen*”, slaagt verzoeker er evenmin in de band met zijn persoon aannemelijk te maken.

Ter terechtzitting herhaalt verzoeker trouwens dat “*hij bang is maar dit niet verder kan beschrijven*”.

Het is zo dat de subsidiaire beschermingsstatus tevens kan worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, in casu Syrië.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Syrië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De laatste weken is er sprake van regelmatige demonstraties die echter gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal plaatsen. In het centrum van de hoofdstad Damascus is het openbare leven nog niet tot

stilstand gekomen en ook in de tweede stad van het land, Aleppo -waar zijn gezin sinds 2003 woonachtig is-, is het rustig. In het noorden en het noordoosten verloopt het leven, behoudens nu en dan een vreedzame betoging, normaal. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksofstand tegen het staatshoofd en er kan vanuit worden gegaan dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed, getuige het feit dat bepaalde belangrijke steden tot op heden kalm zijn gebleven. Op basis van deze vaststellingen blijkt dat er thans in Syrië geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband bovendien over een zekere appreciatiemarge en is na analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Syrië actueel niet ernstig bedreigd wordt.

Er kan derhalve terecht worden gesteld dat er actueel voor burgers in Syrië geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op voorgaande beoordeling.

Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende mediaberichten, merkt de Raad op dat deze berichtgeving voorgaande vaststellingen bevestigt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 6) dat *'de media geen toegang meer hebben tot wat er echt gebeurt in Syrië'*; hij expliciteert deze stelling niet. Door bij zijn verzoekschrift enkele persartikels in bijlage te voegen, ontkracht verzoeker zelf zijn stelling.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 april 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Arabische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Bovendien blijkt dat de commissaris-generaal de meest recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Syrië in rekening heeft genomen, wat blijkt uit de update van de informatie die hij heeft gevoegd aan zijn nota in het kader van hangende procedure voor de Raad.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Evenmin kan worden besloten dat er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker niet toegekend.

De Raad is van oordeel dat hem geen essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker geeft niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet derhalve geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE